

Ali Ocak

Trainer en consultant bij APS (Algemeen Pedagogisch Studiecentrum) en organisator van de groene studiereizen naar Turkije

door de bril van

Iedereen kijkt met andere ogen naar Kies Kleur in Groen. Soms geeft het opzetten van een andere bril ineens een hele andere, ruime blik. In 'Door de bril van' kijken we door ogen van één van onze lezers naar het project.

Het zal zo'n vijftien jaar geleden zijn geweest dat ik voor het eerst in aanraking kwam met het groene onderwijs. Ik werd uitgenodigd om een training te geven over hoe men allochtone mensen moest benaderen. Eigenlijk vond ik het een heel raar probleem. Wat valt daar aan te trainen?

Allochtone mensen zijn gewoon... mensen! Die meestal goed Nederlands spreken. Waar je gewoon op af kunt stappen en kennis mee kunt maken. Vreemd dat dit niet lukt. Het leken wel twee verschillende werelden. Ik kreeg vragen als 'moet ik mijn schoenen aan houden?' en 'moet ik een hand geven of juist niet'? Terwijl het zo simpel is: ga erheen en wees jezelf.

'Moet ik een hand geven of juist niet?'

Kijk goed en heb respect voor elkaar. Nog steeds heb ik soms dat rare gevoel over het groene onderwijs. Er is veel krampach-

tigheid rondom allochtonen. Soms vraag ik me af of de groene wereld écht die allochtone leerling wel wil binnenhalen. Of ze dat oprecht menen, of alleen maar zeggen omdat het zo hoort, of omdat het moet van de omgeving. Die onzekerheid brengt mensen in de war.

Tijdens de studiereizen die ik organiseer naar Turkije worden de groene onderwijsmensen echt ondergedompeld in de Turkse cultuur (zie ook verderop in dit nummer). Weg zijn alle vooroordelen en de onzekerheid. Men leert en stelt vragen. Erna zie je vaak een gedragsverandering. Wat dat betreft zijn de reizen het perfecte middel. Maar je ziet dat vooral de positivo's van een school mee gaan. Juist

docenten die nog weerstand hebben tegen allochtone leerlingen, zou de schoolleiding mee moeten sturen. Daarna verloopt de communicatie met allochtone leerlingen en ouders veel gemakkelijker. Gelukkig wordt de groep positivo's wel steeds groter.

Het tegenbezoek van de Turkse delegatie aan Nederland was een hartverwarmend succes, zo veel enthousiasme. Het werd georganiseerd door de voortrekkers uit de scholen, collega's die met mij op reis zijn geweest. Zij denken erover na, voelen zich ambassadeur. Er is grote wil. Zij beseffen al: het gaat om Mehmet, Youssef, Fatima, allemaal zijn ze de kinderen van dit land, ze blijven echt hier. ■

TEKST: MIRJAM KUGGELEIJN
FOTOGRAFIE: MARION KLERKEN